

[Jacob Sørensen.]

Det er med nogen undren, jeg har set, at landsplanudvalget, siden vi sidst havde lovforslaget til behandling, har udsendt en betænkning om regionplanlægning, hvori udvalget kommer ind på betragtninger, som i høj grad berører den kommunale struktur, uden at ministeren tilsyneladende har bemærket dette. Landsplanudvalget giver i sin betænkning udtryk for tanker og synspunkter, som vi fra venstre tidligere har givet udtryk for, nemlig at den tilfredsstillende egns- og landsdelsplanlægning i virkeligheden kræver større enheder end vore nuværende amter, medens det naturligvis også er rigtigt, at det er bedst, at det er samme myndighed, som planlægger og fører planerne ud i virkeligheden, og som har det fulde ansvar for udviklingen. Da vi nu står foran gennemførelsen af en vidtgående strukturændring af hele vor administration, mener jeg, der var al mulig grund til også at bringe landsplanudvalgets synspunkter ind i billedet på nuværende tidspunkt.

Også om det andet lovforslag, forslaget vedrørende kommunernes styrelse, skal jeg, da vor tidligere ordfører desværre ikke kan være til stede i dag, sige et par bemærkninger. Da også dette er en genfremsættelse, vil jeg først henvise til de bemærkninger, som hr. Jens Chr. Christensen fremsatte ved første behandling i foråret. Derudover vil jeg dog gerne knytte et par bemærkninger til lovforslagets kapitel VII angående tilsynet.

Jeg har ikke noget at indvende imod tilsynsmyndighedens sammensætning som sådan. Derimod tror jeg, at man, således som lovforslaget er affattet, giver tilsynet alt for meget og unødvendigt arbejde. F. eks. kan jeg ikke se, at det tjener noget nyttigt formål gennem direkte tilsyn at kontrollere kommunernes køb af fast ejendom — ej heller salg af fast ejendom, i hvert fald ikke når det drejer sig om salg af beboelsesejendomme eller grunde til beboelse. Disse grunde er jo i reglen belagt med deklaration om, at de kun kan anvendes til beboelsesbyggeri, eller de er omfattet af en byplanvedtægt, der indeholder det samme. Der kan således ikke være tale om spekulationsøjemed eller andet, det kan være nødvendigt at kontrollere. Hvis man

endelig vil skille disse ud fra andre salg, kan dommeren jo, hvis de er omfattet af den omtalte deklaration eller byplanvedtægt, let se, at det er grunde, som kommunerne kan sælge uden tilsynsmyndighedens godkendelse.

Om det er nødvendigt at opretholde kontrol med salg af grunde f. eks. til erhvervsbebyggelse eller institutioner under hensyntagen til kommunernes konkurrenceiver med hensyn til at skaffe virksomheder eller institutioner til kommunen, kan vi jo diskutere. Hvis man vil have en ensartet fremgangsmåde i samtlige kommuner på dette punkt, er man måske nødt til at have indseende med det. Døg trænger vi også dér til en smidiggørelse i forhold til det, vi har nu, og det, der er omtalt i lovforslaget. Det må jo være rimeligt, at de kommuner, der i øvrigt må støtte oprettelse af erhvervsvirksomheder, f. eks. erhvervsvirksomheder, der kan få støtte fra egnsudviklingsrådet, også dér får en lempeligere behandling end andre kommuner, når det drejer sig om at sælge grunde på favorable vilkår.

Hvad angår tilsynet med kommunernes optagelse af lån mener jeg også, at man under normale forhold kunne undvære dette. Man kunne nøjes med at føre tilsyn med, hvilke betingelser kommunen accepterer under unormale låneforhold for de lån, der ikke effektueres som kasseobligationer — dér er jo ikke noget rentespørgsmål; dér må tilsynsmyndighederne under alle omstændigheder acceptere, at vi nøjes med at få den kurs, det er muligt at opnå på børsen. Jeg indrømmer altså, at det i perioder, hvor vi har rationering af lånemidlerne, således som vi har det i øjeblikket, kan være hensigtsmæssigt med et tilsyn, for at kommunerne ikke skal konkurrere hinanden op med hensyn til ydelse af rente og andet for at opnå lån af det begrænsede beløb, der er til rådighed for kommunerne. Normalt er forholdet dog ikke således, og sådan bliver det forhåbentlig heller ikke ved at være.

Se, hvis man kunne give afkald på tilsyn med disse ting og i højere grad nøjes med at koncentrere sig om at kontrollere budgetter og regnskaber og eventuelt også anlægsbudgetter, kunne vi spare en uendelig masse administration og besværlighed, irritation